

Mål T-34/02 R

B

mot

Europeiska gemenskapernas kommission

”Interimistiskt förfarande — Statligt stöd — Stöd till ny- och ombyggnad av fartyg som beviljats i form av utvecklingsstöd — Återvinning — Berättigade förväntningar — *Fumus boni juris* — Krav på skyndsamhet”

Beslut av förstainstansrättens ordförande den 25 juni 2002 . . . . . II-2806

Sammanfattning av beslutet

1. *Statligt stöd — Återkrav av ett rättsstridigt stöd — Stöd som har beviljats i strid med förfarandereglerne i artikel 88 EG — Eventuella berättigade förväntningar hos dem som åtnjuter stödet — Skydd — Villkor och gränser (Artikel 88 EG)*

2. *Interimistiskt förfarande — Uppskov med verkställigheten — Villkor för bifall — Allvarlig och irreparabel skada — Bevisbörda*
(Artikel 242 EG; förstainstansrättens rättegångsregler, artikel 104.2)
3. *Interimistiskt förfarande — Uppskov med verkställigheten — Villkor för bifall — Allvarlig och irreparabel skada — Beslut av kommissionen att återkräva ett statligt stöd — Nationella genomförandeåtgärder — Nationella rättsmedel — Av betydelse*
(Artikel 242 EG; förstainstansrättens rättegångsregler, artikel 104.2)
4. *Interimistiskt förfarande — Uppskov med verkställigheten — Villkor för bifall — Allvarlig och irreparabel skada — Beslut av kommissionen att återkräva ett statligt stöd — Ekonomisk skada — Omfattas inte — Skadlig inverkan på förmånstagarnas rättigheter — Räckvidd*
(Artikel 242 EG; förstainstansrättens rättegångsregler, artikel 104.2)

1. Med tanke på att kommissionens kontroll av statligt stöd är tvingande enligt artikel 88 EG kan företag som mottar stöd i princip inte ha berättigade förväntningar på att stödet är lagenligt om det inte har beviljats i enlighet med förfarandet i nämnda artikel.
2. Frågan huruvida kravet på skyndsamhet är uppfyllt i en ansökan om interimistiska åtgärder skall bedömas med beaktande av om det är nödvändigt att fatta ett interimistiskt beslut för att undvika att den som ansöker om de interimistiska åtgärderna orsakas allvarlig och irreparabel skada. Det ankommer på den senare parten att bevisa att den inte kan avvakta utgången av talan i huvudsaken utan att lida skada som medför allvarliga följder som inte kan avhjälpas.

Möjligheten för mottagare av rättsstridigt stöd att åberopa särskilda omständigheter, som kan ha gett upphov till berättigade förväntningar avseende stödets lagenlighet, i syfte att motsätta sig återbetalning av detsamma kan emellertid inte uteslutas.

(se punkterna 75 och 76)

Det behöver inte vara fastställt med absolut visshet att skadan är nära förestående utan det är tillräckligt att den ifrågavarande skadan, särskilt då den beror på förekomsten av ett antal faktorer, är förutsägbar med en tillräcklig grad av sannolikhet. Likväl

ankommer det på den som ansöker om de interimistiska åtgärderna att styrka förekomsten av risken för allvarlig och irreparabel skada.

för att bestrida återkrav av ett statligt stöd inte kan utnyttjas av sökanden i syfte att förhindra allvarlig och irreparabel skada.

(se punkterna 85 och 86)

(se punkterna 90—93)

3. Ingenting hindrar en stödmottagare från att inom ramen för ett nationellt förfarande för återkrav av statligt stöd åberopa att beslutet om återkrav av stödet är rättsstridigt till stöd för en talan mot de verkställighetsåtgärder som vidtagits av de nationella myndigheterna om stödmottagaren har bestridit beslutets lagenlighet med stöd av artikel 230 EG. I sådana fall är den nationella domstolen nämligen inte bunden av beslutets slutliga karaktär. Den nationella domstolen kan därmed vilandeförklara målet för att med stöd av artikel 234 EG ställa en tolkningsfråga till domstolen angående beslutets giltighet. Den nationella domstolen kan också, med hänsyn till intresset av att upprätthålla en god rättskipning, vilandeförklara målet till dess att talan har avgjorts av förstainstansrätten.
4. Enligt rättspraxis är förstainstansrätten skyldig att kontrollera att varje enskild sökanden, oavsett om fråga är om fysiska eller juridiska personer, har visat att den riskerar att lida ekonomisk skada när flera sökanden förekommer. Denna rättspraxis har sin grund i förstainstansrättens skyldighet att pröva omständigheterna i varje enskilt fall när fråga är om ekonomisk skada. I de mål som rör återkrav av statligt stöd från stödmottagare gäller närmare bestämt att varje beslut av kommissionen som avser återbetalning av statligt stöd som är oförenligt med den gemensamma marknaden oundvikligen kränker stödmottagarens rättigheter. Beslutet kan inte i sig anses medföra en allvarlig och irreparabel skada, oberoende av en konkret bedömning av hur allvarlig och irreparabel den påstådda kränkningen är i varje enskilt fall.

Under dessa förutsättningar åligger det sökanden att visa att de i den nationella rätten föreskrivna möjligheterna till överklagande vid nationell domstol

(se punkt 97)